

(סחיאות כפייס)

ראש הממשלה ס. בגין:

אדוני היושב ראש, אדוני נשיאה של
מדינת ישראל, אדוני נשיאה של
הרפובליקה הערבית של מצרים, סורי ורבותי חברי הכנסת, ברכתנו שלוחה
לנשיא ולכל כני דת האיסלאם בארצנו ובאשר הם שם לדגל חג הקרבן, עיד
אל-אד'חה.

החג הזה מזכיר את העקרה. היה זה
הנסיון שבו העמיד בורא העולם את אבינו, את אבינו הסוחר, באפונתו,
ואננהם עמד בנסיון הזה. אולם מבחינת הסוסר וקידמת אנוש היה זה איסור
של הקרבה קרבנות אדם. שני עמיון במסורת שלהם הקדמונית לסרו וליסרו
את הלאו האנושי הוא, בעוד העמים מבינו עדיין הקריבו קרבנות אדם
לאיליהם. וכך תרסנו עם ישראל והעם הערבי לקידמת האדם, וכך אנו
מוסיפים לתרום לתרבות אנוש ער היום הזה.

הריני סברך את נשיאה של מצרים
לכוואו לארצנו ולהשחפותו בישיבת הכנסת. זמן הסיסה בין קהיר ובין
ירושלים קצר, אך המרחק כי ניהם היה עו אסס אין סוף. הנשיא סאדאת
עבר את המרחק הזה באומץ לב. אנחנו היהודים יודעים להעריך אומץ לב,
ונדע להעריכו אצל אורחנו, כי באומץ לב קסנו וכו נחיה.

אדוני היושב ראש, האומה הקטנה הזו,
שאריה הפליסה של העם היהודי ששנה למולדתנו ההיסטורית, תמיד רצחה
בסלום. ומסעלה שחר עצמאותנו ב-14 במאי 1948, ד' באייר תש"ח, בהנהרת
העצמאות, במנילה היסוד של חירותנו הלאומית, אסר דוד בן-גוריון:

"אנו מוסיסים יד שלום ושכנוח טובה לכל המדינות השכנות ועמיהן,
וקוראים להם לשיתוף פעולה ועזרה הדדית עם העם העברי העצמאי בארצנו".

שנה לפני כן, עוד סן הסחתה,
בעומדנו במערכה הבורלית על שחרור הארץ וגאולת העם, קראנו לשכנינו
בזו הלשון: "בארץ הזאת נחיה יחד ונתקדם יחד לחיי חופש ואושר.
שכנינו הערביים, אל תרחו את היד המושטת. אליכם לשלום".

אבל חובתי, חובתי, אדוני היושב-ראש,

ולא רק זכותי, לקבוע היום על-פני האמת כי ידנו המושטת לשלום לא
נתקבלה, ויום לאחר חידוש עצמאותנו, על-פני זכותנו, שהיא נצח ואיננה
ניתנה לערעור, הותקפנו בשלוש חזיתות, ועמדנו כמעט בלי נשק, מעטים
נגד הרבים, חלשים נגד החזקים, כאשר נעשה נסיון, יום לאחר הכרזת
העצמאות, להחניקה באיבה וגם לקרוא קץ לתקוותו האחרונה של העם היהודי
בתור ההשמה וההקדמה.

לא, אנחנו איננו מאמינים בכוח,

ואנחנו מעולם לא השתתנו את יחסינו עם העם הערבי על כוח. נהפוך הוא,
הכוח הופעל נגדנו. בכל שנות הדור הזה לא פסקנו להיות מוחקפים בכוח
הזרוע כדי להשמיד את עצמו, כדי להרוס את עצמאותנו, כדי לבטל את זכותנו

אנחנו התבוננו. נכון: אנחנו הבנו

על זכותנו, על קיומנו, על כבודנו, על נשוחינו ועל ילדינו, נגד נסיון
חוזר ונשנה להפעיל נגדנו את כוח הזרוע, ולא בחזית אחת בלבד. גם זה
נכון: בעזרת השם גברנו על כוחות התוקפנות והבסתנו קיום לעצמו, לא
רק ברור הזה אלא גם בנורות הבאים.

אא/דז

- 100 - 98 -

ישיבה ס"ג - 20.11.77
ניקורו של נשיא ספרים
מר אנוך אלסארט
סב בגין

איננו סאסינים בכוח, אנו סאסינים

בזכות, רק בזכות, ומשום כך שאיפתנו מעומק לבנו, מאז ומתמיד עד עצם

היום הזה, היו השלום.

אדוני הנשיא, אדוני נשיאה של מצרים, בבית הדמוקראטי הזה יושבים מפקדים של כל ארגוני המחתרת העבריה הלוחמת. הם היו חייבים לנהל מערכת מעטים נגד הרבים, נגד כח אדיר עולמי. יושבים בכירי המפקדים והמצביאים שלנו שהוליכו מחנות שלמים, מחנות שלמים לקרב שנכפה עליהם ואלי נצחון שהיה בלתי נמנע משום שהם הגנו על הזכות. הם שייכים למפלגות שונות, יש להם השקפות שונות אבל בטוחני, אדוני הנשיא, שאבטא את דעת כולם ללא יוצא מן הכלל - שיש לנו שאיפה אחת בלב, רצון אחד בנפש וכולנו מאוחדים בשאיפה וברצון אלה - להביא שלום, שלום לעמנו שלא ידע שלום אפילו יום אחד מאז החילונו שבים ציונה ושלום לשכנינו, שאנו מאחלים להם כל טוב ואנו מאמינים שאם נעשה שלום, שלום אמיתי נוכל לעזור איש לרעהו בכל שסחי החיים וחיפתח תקופה חדשה במזרח התיכון, תקופת פריחה וצמיחה, פיתוח והתפתחות וגידול כפי שהיה בימי קדם.

לכן יורשה לי היום לקבוע מהו

תוכנו של השלום על פי הבנתנו. אנחנו מבקשים שלום מלא, אמיתי, תוך הפייסות מוחלטת בין העם היהודי והעם הערבי. לא לשקוע בזכרונות העבר. היו מלחמות. היתה שפיכת דמים. נפלו בני דור הצעיר מופלאים משני הצדדים. אנו כל ימינו נשא את זכר גיבורינו אשר מסרו נפשם כדי שיום זה יגיע, גם יום זה יבוא. אנחנו מכבדים אומץ לב של יריב ואנחנו נותנים כבוד לכל בני הדור הצעיר בקרב העם הערבי שאף הם נפלו. לא לשקוע בזכרונות העבר אפילו הם קשים לכולנו. לגבור עליהם. לדאוג לעתיד, לעמנו, לילדינו, לעתיד המשותף שלנו. לראות שבאיזור הזה נחיה כולנו יחד, נחיה לדורי דורות, העם הערבי הגדול ומדינותיו וארצותיו והעם היהודי בארצו - ארץ ישראל. לכן יש לקבוע מה תוכנו של השלום.

הבה וננהל משא ומתן, אדוני הנשיא, כאנשים בני חורין על חוזה שלום ובעזרת השם, כך אנו מאמינים באמונה שלמה, יבוא היום ונחתום עליו בכבוד הדדי ואז נדע שתמה תקופת המלחמה, הושטנו יד איש לרעהו, לחצנו יד איש של רעהו והעתיד יהיה מזהיר לכל עמי האזור. ראשיה חכמה בחוזה שלום - ביטול מצב המלחמה.

אני מסכים, אדוני הנשיא, שאחה

לא באה אלינו ואנחנו לא הזמנו אותך לארצנו כפי שמקובל לומר בימים חרוניים, כדי לתקוע תריז בין עמי ערב. איך מישהו התחכם, על פי האימרה בימי קדם Divide Et Impera. ישראל איננה רוצה למשול ואיננה רוצה להפריד. אנו רוצים בשלום עם כל שכנינו, עם מצרים ועם ירדן, ועם סוריה ועם לבנון. אנו רוצים לנהל משא ומתן - - -

למה לא עם העם הערבי הפלשתינאי?

תופק טובי:
(החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון)

למה לא עם העם הערבי הפלשתינאי?

Mr. President, my colleague interrupted

ראש הממשלה מנחם בגין:

me but I am glad this time he did not interrupt you.

(מחיאות כפיים)

אין צורך להפריד בין חוזה שלום

ובין ביטול מצב המלחמה. איננו מציעים זאת ואיננו מבקשים זאת. נהפוך הוא. הסעיף הראשון בחוזה שלום הוא ביטול מצב המלחמה ולעולמים. אנחנו רוצים להקים יחסים נורמאליים בינינו כפי שהם קיימים בין כל העמים אפילו אחרי כל המלחמות. למדנו מן ההיסטוריה, אדוני הנשיא, כי המלחמה היא נמנעת. השלום הוא כלי - נמנע.

עמים רבים נהלו מלחמות ביניהם

ולפעמים השתמשו במושג האווילי "אוייב מצרי". אין אויבים מצריים.

לאחר כל המלחמות בא הבלתי נמצע - השלום. לכן אנחנו מבקשים לקבוע בחוזה שלום קשרים דיפלומטיים כנהוג בין עמי תרבות.

היום מתנוססים בירושלים שני

דגלים - הדגל המצרי והדגל הישראלי. ראינו יחד, אדוני הנשיא, את הילדים הקטנים שלנו מניפים את שני הדגלים. הבה נחחום על חוזה שלום ונקבע מצב כזה לחמיד, גם בירושלים וגם בקהיר. אני מקווה שיבוא יום והילדים המצריים יניפו את הדגל הישראלי ואת הדגל המצרי כפי שילדי ישראל הניפו בירושלים את שני הדגלים הללו. יהיה לך, אדוני הנשיא, שגריר נאמן בירושלים ויהיה לנו שגריר בקהיר ואפילו יתעוררו בינינו חילוקי דעות, אנו נברר אותם כעמים בני תרבות על ידי שליחנו המוסמכים.

אנו מציעים שיחוף פעולה כלכלי

לפיהוח ארצותינו. במזרח התיכון יש ארצות מופלאות, אלוהים כך יצר אותן, נווה מדבר אבל יש בו גם מדבריות ואפשר להפרוחם.

הבה ונשתף פעולה בשטח הזה. נפתח את ארצותינו, נכסל עוני, רעב, חוסר קורת-גג, נעלה את עמנו לדרגה של מדינות מסותחות ואל יקראו לנו מדינות סתתחות.

עם כל הכבוד אני סוכן לאשר את דבריו

של הור סעלתו סלך סרוקו אשך אפר גם בפומבי כי אם יקום השלום במזרח-
התיכון הרי השילוב של הנאון הערבי והנאון היהודי יחד יכולים להפוך
את האזור הזה לנן-ערן עלי אדמות.

הבה ונפתח את ארצותינו לתנועה חופשית.

כואו אתם אלינו ונבקר אנחנו אצלכם. אני סוכן להודיע, ארובי הירשנ-ראש, היום הזה, שארצנו עומדת פתוחה בפני אזרחי מצרים, אינני מתנה הודעה זו כשום תנאי מצידנו. אני חושב שסן הדין וסן הצדק שתהיה בענין זה הודעה הדדית. אבל כפי שיש דגלים מצריים ברחובותינו כן יש היום מסלחת מסוכנות מסצרים בבירתנו וארצנו וירבו הסנקרים - פתוח יהיה נכרלנו בפניכם וכן כל הגבולות האחרים - וכפי שציינתי זאת אנחנו רוצים כדרום, בצפון ובסזרח.

לכן אני מחדש את הזמנתי לנשיא סוריה

ללכת בעקבותיך, ארובי הנשיא, ולכוא אלינו כדי לפתוח בסשא-וסתן על שכנת שלום בין ישראל לבין סוריה ועל חתימת חרזה שלום ביניהן. צר לי לוטר, אין הצדקה לאבל שהם הכריזו טעבר לגבולנו הצפוני. נהפוך הוא, ביקורים כאלה, קשרים כאלה, בירורים כאלה יכולים וצריכים להיות יסי שמחה, יסי התרוססות רוח לכל העמים.

אני סזמין את הסלך חרמין לנוא אלינו

ולרון עיסו על כל הנעיות העוסרות לריון בינו ובינינו. גם דוברים אסייתים של ערביי ארץ-ישראל אני סזמין לכוא ולקיים עיסנו שיחות בירור

על עתידנו המשותף, על הבטחת חירות האדם, הצדק החברתי, השלום, הכבוד
ההרדי.

אם יזמינו אותנו לבוא לבירותיהם
ביענה להזמנתם. אם יזמינו אותנו לפתוח במשא-ומתן בדמשק, רנת-עמון
וביירות נלך לבירות הללו כדי לנהל איתן שם משא-ומתן. איננו רוצים
להפריד. אנחנו רוצים שלום-אמת עם כל שכנינו והוא מתבסא בחוזי שלום
על תוכנם כפי שהבהרתי אותו.

מאיר וילנר:
(החזית הדמוקרטית לשלום ולשויון)
אתם רוצים להסיח את דעת כולנו
מהעם הפלשתינאי. השאלה הפלשתינאית
היא המרכזית.

ראש-הממשלה מ. בנין:
ארוני היושב-ראש, חובתי היום לספר
באוזני אורחינו ובאוזני העמים הצופים
בנו והמקשיבים לזכרינו על הקשר בין עמנו לבין הארץ הזאת. הנשיא
הזכיר את הצהרת בלפור. לא, ארוני, לא נסלנו שום ארץ נוכריה. שבנו
לסולדתנו. הקשר בין עמנו לבין הארץ הזאת הוא נצחי. הוא קם בימי
הסדומים בהיסטוריה האנושית. הוא לא נותק מעולם. בארץ הזאת הקיסרוננו
את תרבותנו, מה חזו נביאינו כפי שזכריהם המקורשים השמעת. היום הזה,
מה השתחרו סלכי יהודה וישראל, מה היינו לעם, מה הקיסרוננו ממלכתנו
ומסגלינו טארצנו ששום הכוח שהופעל נגדנו ומשהתרחקנו מעל אדמתנו לא
שכחנו את הארץ הזאת אפילו ליום אחד. התפללנו אליה, התגעגענו אליה,
האסנו בשיבתנו אליה מן היום בו נאסרו הסלים: כשוב ה' את שיבת ציון
היינו כחולמים, אז יימלא שחוק פינו ולשוננו רינה. השיר ההוא חל על
כל גלויותינו, על כל יסורינו, הנחמה של שיבת ציון אשר בוא תבוא.

זכותנו זו הוכרה . הצהרת כלפור

הוכללה במנדט שהוכר על-ידי אומות העולם,

לרבות ארצות-הנריית של אסריקה. בהקדמה לאותו מסמך בינלאומי סוכר

נאסר: "Whereas recognition has thereby been given to the historical connection of the Jewish people with Palestine and to the grounds for reconstituting their National Home in that country"

הקשר ההיסטורי בין העם היהודי לבין

פלסטיין, או בעברית ארץ-ישראל ולמען הקמה מחדש . של הבית הלאומי שלהם בארץ ההיא. כלומר, בארץ-ישראל.

ב-1919 זכינו גם להכרת זכות זו סירי

דוברו של העם הערבי. על ההסכם של ה-3 בינואר 1919 אשר נחתם על-ידי

האסיר פייסל וחיים וייצמן נאסר: "Mindful of the racial kinship and ancient bonds existing between the Arabs and the Jewish people, and realizing that the surest means of working out the consummation of their national aspirations is the closest possible collaboration in the development of the Arab state and of Palestine".

ואחר באים כל הסעיפים על שיתוף פעולה

בין המדינה הערבית לבין ארץ-ישראל. זו זכותנו; קיומה - האמת.

מה קרה לנו כאשר בלקחה מאיתנו טולדותנו

ליווייתך הנוקר, אדוני הנשיא ל"ד-ושס". כמו עיניך ראית את אשר עלה

בגורלו של עמנו כאשר הטולדות הזאת שלו ניסלה מסנו.

אין לספח. שנינו הסכמנו, ארובי הנשיא, שמי שלא ראה בעיניו את כל
הקיים ב"יד ושם" אינו יכול להבין את אשר ארע לעם הזה כאשר היה נסול
מולדת, בזול מולדתו שלו. שנינו קראנו מסמך סה-30 בינואר 1939
שם כופיעה המלה "פערניכטונג" - אם הפרוץ מלחמה יושמד הגזע היהודי
באירופה. גם אז אמרו לנו: אין לשים לב לרברים, כל העולם שמע.
איש לא בא להצלתנו, לא נתשעה החודשים הגורליים, הסכריעים, מאז
השמעה ההודעה אשר כסוה לא ניתנה מאז ברא אלוהים את האדם והאדם יצר
את השטן, וגם כשש השנים ההן כאשר פיליונים בני עמנו, ובתוכם פיליון
רחצי פיליון ילדי ישראל הקטנים, נשרפו ככל המיחות המסונות. איש לא
בא להצלתנו, לא סן המזרח ולא סן המערב. ומשום כך אנחנו נשבענו
שבועת אמונים, כל הדור הזה, דור ההשמה והתקומה: לעולם לא נעמיד עוד
בסכנה את עמנו, לעולם לא נעמיד את נשותינו ואת ילדינו אשר חובתנו
להבן עליהם, אם יש הכרח בכך - גם במחיר חיינו בסווח אש השמה של
אוייב.

ועוד, מאז חובתנו לדורי דורות לזכור
שדברים מסויימים הנאמרים כלפי עמנו עלינו לקחת אותם כמלוא הרצינות
ואסור לנו, חלילה לנו, למען עתיד עמנו, לקבל עצה כלשהי שלפיה אין
להתייחס לדברים אלה כרצינות.

הנשיא מאדאט יודע, וידע מפנינו לפני בואו

לירושלים, כי לנו יש עמדה שונה מזו שלו לגבי גבולות הקבע בניינו
ובין שכנינו. אולם, אני קורא לנשיא מצרים ולכל שכנינו: אל בא תגידו
אין, לא יהיה, מסא-ומתן על דבר כלשהו. אני מציע, על דעה הרוב המכריע
של הפרלמנט הזה, שהכל יהיה נתון למסא-ומתן. אחריות חסורה נוטל על
עצמו מי שאומר: ביחסים בין העם הערבי או העמים הערבים בסביבה לבין
מדינת ישראל יש דברים שצריך להוציא אותם מסא-ומתן. הכל ניתן למסא-
ומתן. שום צד לא יגיד את ההיפך. שום צד לא יגיש תנאים סוקרטיים.
בכבוד ננהל את המסא-ומתן. אם יש בינינו חלוקי-דעות - אין זה דבר

יוצא דופן. מי שלמד תולדותיהן של מלחמות ואה קורותיהם של חוזי
שלום יודע שכל מסא-ומתן על חוזה שלום החל מחלוקי-דעות בין הצדדים
ותוך המסא-ומתן הם הביעו להסכם שאיפשר את האקט של חתימת הסכם או
חוזה שלום. זו הדרך אנחנו מציעים ללכת. ננהל את המסא-ומתן כשוויים
עם שוויים. אין מנוצחים ואין מנוצחים. כל עמי האזור שווים וכולם
יתייחסו איש אל רעהו בכבוד. וברוח זו של פתיחות, של נכונות להקשיב
איש אל רעהו לעובדות, ניסוקים והסברים, עם כל נסיון השכנוע האנושי,
המקובל - הבה ננהל את המסא-ומתן כפי שאני ביקשתי וכצדע לפתוח בו,
להמשיך בו, להמשיך בו בהתמדה עד-אשר נגיע לשעת הרצון של חתימת
ח השלום בינינו.

אנחנו לא רק סוכנים לשבת עם נציגי מצרים
ועם נציגי ירדן, סוריה ולבנון - אם תרצה בכך - בוועידת שלום בג'נבה.
אנחנו הצענו לחוש את ועידת ג'נבה על יסוד שתי החלטותיה של מועצת
הבטחון, 242 ו-338. אדרבה, אם יש בינינו בעיות עדי זימונה של
ועידת ג'נבה, נברר אותן היום ומחר ואם נשיאה של מצרים ירצה להוסיף
ולברר אותן בקאהיר - אדרבה; אם במקום נייסראלי - אין התנגדות.
בכל מקום. הבה נברר - עוד לפני התכנס ועידת ג'נבה - את הבעיות שיש
לברר בסרם זימונה, ועינינו תהיינה פקוחות ואוזנינו תהיינה קשובות
לכל הצעה, לכל הצעה.

אדסה לי לוסר מלה על ירושלים, אדוני

הנשיא, התפללת היום כביית התפילה המקודש לדת האיסלאם וסמם הלכת אל
כנסיית הקבר הקדוש. נוכחת לדעת, כפי שכל באי עולם יודעים: סאז היח:
זו העיר שחבורה לה יחדיו קיימת גישה חופשית לחלוטין, ללא כל הפרעה
וללא כל מכשול, לבני כל דת אל המקומות המקודשים לה. תופעה חירובית
זו לא הייתה קיימת 19 שנה. היא קיימת כ-11 שנה ואנחנו יכולים להבטיח
לעולם המוסלמי ולעולם הנוצרי, לכל העמים, שלעולם תהיה גישה חופשית
למקומות המקודשים לכל דת.

ישיבה ס"ג - 20.11.77
ביקורו של נשיא מצרים
מר אנור אלסאואת
ס. בנין

-116-

לפני-כן רב
סא/סב

אנו נבין על זכות ביטה חפסית זו, כי בכך אנו סאסיבים - בשורי זכריות
של הארם והאזרח ובכבוד לכל אמונה, לכל אמונה.

אדוני היושב-ראש, זה יום סיוח
לביט-הנבחרים שלנו וכודאי לשנים רבות יזכר היום הזה בתולדות עמנו,
גם בתולדותיו של העם המצרי, אולי גם בתולדות האוסרות.

והיום הזה, על דעתכם, סורי ורבותי
חברי הכנסת, אשא תפילה, שאלוהי אבותינו המסותפים יתן בנו חכמת הלב
הדרושה, כדי להתנבד על קסיים ומכשולים, על רבדי הסתה ופגיעה; וכעזרת
השם נגיע ליום הטיוחל, שאליו כל עמנו מתפלל - השלום. כי אמנם כן
נעים זמירות ישראל אשר: "צדק ושלום נשקו". והנביא זכריה: 'אמת
ושלום אהבו'.

(ט ח י א ו ת כ ה)

(ראש ממשלה ישראל סנחם בנין ונשיא מצרים אנור אלסאואת)

(לוחצים ידים) (סחיות כה)